

[Alfred Jensen.]

Vore synspunkter i denne sag falder i høj grad sammen med de synspunkter, der er fremført af de ærede medlemmer hr. Anders Andersen og fru Hanne Budtz, og det ændringsforslag, som mindretallet har stillet, dækker vor opfattelse af, hvad der skal ske. Det er muligt, at visse enkeltheder i dette forslag kunne være bedre; det er for os ikke afgørende. Vi ønsker ikke at stemme for, at pengene skal undrages forsikringstagerne, således som statsministerens lovforslag og ændringsforslag tilsigter.

Aksel Larsen: Denne anden behandling har i nogen grad formet sig som en art generaldebat, og hvis jeg ville give et udførligt bidrag til en sådan, kunne jeg bede den højtærede formand om tilladelse til ordret at citere ved oplæsning af Folketingstidende, hvad jeg sagde i folketinget den 21. april 1954 om et tilsvarende lovforslag. Jeg skal ikke gøre det, men jeg står i ét og alt ved, hvad jeg sagde dengang, og henviser altså til, hvad der står i Folketingstidende for 1953-54, spalte 4905 og følgende.

Jeg er lige så lidt nu som dengang overbevist om, at det er rigtigt at disponere over pengene på en måde som den, regeringen foreslår, men jeg vil yderligere tilføje, at hvis man fortsætter på den måde, som man er gået frem hidtil, så ender det formodentlig med, at der ikke findes anden udvej end at finde det ene eller det andet eller det tredje eller det syvende veldædige formål at forære pengene til, hvis de ikke skal gå ind i statskassen.

I 1954 behandlede vi et forslag om, at disse penge ikke skulle tilbagebetales til forsikringstagerne. Det blev ikke gennemført, men det blev anført, at man kunne ikke tilbagebetale pengene, dels fordi man ikke kunne finde forsikringstagerne, dels fordi det måtte antages, at nogle af selskaberne ikke mere rådede over deres arkiver. Det måtte antages, stod der udtrykkeligt — jeg går ud fra, at dette kunne man have undersøgt, så man ikke behøvede at støtte sig på antagelser. Man anførte endvidere, at en udbetaling ville medføre et så stort og langvarigt arbejde, at afslutningen blev skudt ud i en uvis fremtid. Det er 5 år siden. Hvis man for 5 år siden havde besluttet sig til at gøre et forsøg på at tilbagebetale pen-

gene, kunne det godt være, man var kommet temmelig langt i løbet af disse 5 år. Men sagen har hvilet i 5 år, og nu kan man naturligvis med større praktisk berettigelse, end man kunne for 5 år siden, sige: ja men det er så længe siden, de betalte disse præmier, og derfor er det svært at finde ud af, hvem der skal have pengene, og hvordan og hvorledes? Hvis man fortsætter på den måde, at man hvert 5. år kommer med et forslag, så ender det naturligvis med, at alle de, der overhovedet levede under den anden verdenskrig og Danmarks besættelse, er døde, og så er der formentlig ikke nogen anden udvej, men jeg tror altså ikke, at det tidspunkt er inde nu, og selv om jeg erkender, at vanskelighederne naturligvis er blevet større, fordi man har ladet hengå 5 år, kan jeg ikke forlige mig med den tanke, at man skal nægte at forsøge at udbetale de penge, man har opkrævet for meget. Både af den grund, og fordi jeg synes, at når sagen nu skal til afstemning, må man præcisere sit principielle standpunkt, agter jeg at stemme for det ændringsforslag, der er stillet af venstres og det konservative folkepartis medlemmer af udvalget.

Det forekommer mig dog, at dette ændringsforslag har en mangel. Det er muligt, det også har mangler i formel juridisk henseende, det ser jeg mig ikke i stand til at dømme om, men jeg går ud fra, at der findes skarpsindige hjerner i centraladministrationen, som, hvis det bliver vedtaget, kan give det den helt rigtige juridiske formulering. Den mangel, jeg tænker på, og som jeg vil anke over, er, at man slet ikke har tænkt på dem, der har fået for ringe erstatning eller slet ingen erstatning har fået for de skader, de har lidt under krigen og besættelsen. Til dette formål er der dog i den højtærede statsministers ændringsforslag stillet 1½ mill. kr. til rådighed for finansministeren; her tænkes jo først og fremmest på Maglekildevej, men der kan også være andre tilfælde. Udvalgsmindretallets ændringsforslag ville efter min mening have været helt godt, hvis det havde indeholdt en bestemmelse om, at der af det beløb, som er til rådighed, forlods skulle tages 1½ eller 2 mill. kr. til et formål som det, der er foreslået under punkt 4 i § 1 i statsministerens ændringsforslag.

Jeg synes i øvrigt, at man i den over-